

„Stvořenost“ filosoficky

Termín „stvořenost“ a „stvoření“ musíme aspoň prozatímně akceptovat, protože zatím nemáme termín vhodnější. Novoplatonismus užíval termínu „emanace“, ale ten měl právě opačný význam: emanující bylo „jsoucnější“ (tj. co do jsočnosti dokonalejší) než emanované – emanační proces znamenal vlastně úbytek, ztrátu dokonalosti a jsočnosti. Termín „stvořenost“ byl zásluhou křesťanských theologů formován v několika směrech v opozici proti pojetí „emanačnímu“, ale přece jen zachovával – v důsledku celkové závislosti na řecké myšlenkové tradici – pojetí „Stvořitele“ jako „jsoucnějšího“, dokonce jako základu všech (stvořených) jsočen. Nikdy to však nešlo tak daleko, aby stvoření (tj. stvořený svět) bylo nějak snižováno, „pomlouváno“. „Stvořené“ skutečnosti jsou opravdu skutečné, jsou „pravé“ co do skutečnosti, nejsou pouhým zdáním ani nejsou co do skutečnosti druhořadé, méněcenné, „polo-skutečné“. Právě naopak: „nicota“ byla překonána tím, že vzniklo něco skutečného, a je to skutečné, protože to vzniklo skutkem, činem, výkonem – každé skutečné (pravé) jsočno musí vykonávat své bytí (tj. svou skutečnost), a to svými „skutky“, akcemi, svou aktivitou. O jeho „stvořenosti“ tedy nemůžeme mluvit tak, jako by bylo „stvořeno“ zvenčí, nějakým kouzelnickým trikem, ale musíme počítat s jeho vlastní aktivitou, která se na jeho „stvořování“ spolupodílí. Zároveň se však nemůžeme na jeho vlastní aktivitu omezovat a mylně si představovat, že každé takové (pravé) jsočno je výsledkem pouze své vlastní aktivity, že se tedy stvořilo celé samo. Právě naopak se musíme tázat, kde se vlastně vzalo takové pravé jsočno ve své „zárodku“, ve svém „počátku“, který si ještě nemohlo samo dát, protože ještě nebylo skutečné a proto nemohlo být schopno žádné aktivity. A ovšem nejde jen o ten začátek, ale také o to pokračování, které spočívá v tom, že všechny aktivity, kterých už existující jsočno-subjekt je schopen, se drží určitého pořádku a „plánu“, který si také nemohlo samo „dát“ ani vytvořit, protože k tomu právě v oněch počátečních fázích nemělo dost předpokladů. Žádné (pravé) jsočno není a nemůže být ani výsledkem žádných aktivit zvenčí (ze strany jiných pravých jsočen), ale ani výsledkem svých vlastních aktivit. Právě proto musíme i nadále – byť možná jen přechodně a dočasně – užívat slova „stvořenost“ a „stvoření“, i když víme, že na tomto „stvořování“ se každé pravé jsočno samo musí také spolupodílet.

(Písek, 080513-1.)